

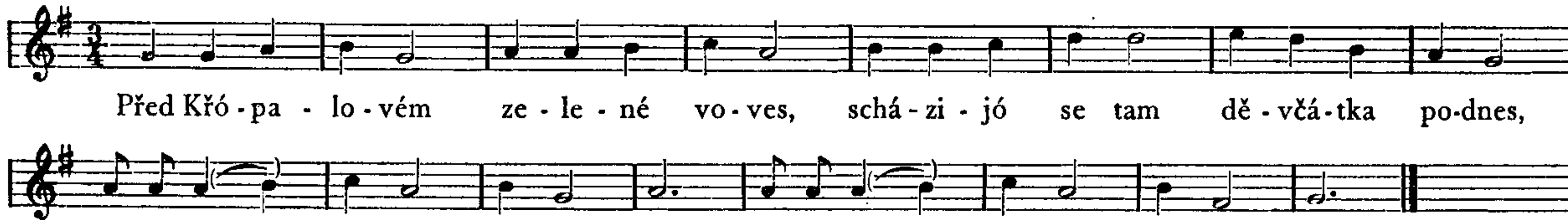
Ted začínají znova Pochválen buď atd., opakujice všechno až na jaký chléb? a odpovídají na vikový. I opět jim praví: Nedáme jí. Tolikéž jim odvětuje se, když znova všechno zpívati počavše, proměňují: na (chléb) je čmený; a dále: na ten režný. Až pak, když opět všechno opětovavše dokládají: na chléb žitný, tedy jim fojt odpovídá:

2287.

Tu ju máte, Želman,
tu ju máte, Jodro,
tu ju máte, všeci jeho rytíře.

Nejobyčejnější písně na přístkách jsou písně pořadové, trestí svou hrám oněm velmi podobné. Slují pořadovými, že po řadě děva za děvou píseň nějakou pěti musí. Taková pořadová píseň jest n. p. tato z Moravičan:

2288.

Před Křó - pa - lo - vém ze - le - né vo - ves, schá - zi - jó se tam dě - včá - tka po - dnes,
ne - ní tam žá - dná ta - ko - vá, ja - ko Křó - pal - ka dce - ru má.

Pod Křópalovém zelené voves,
scházíjo se tam děvčátka podnes,
není tam žádná taková,
jako Křópalka dceru má.

Vona děvečka jako růžička,
vona ščeboce jako husička.
Ach, Bože, což ona hoboří,
dyž se k ní šohajek posadí.

Na to děva ta, o níž to zpíváno, děkuje říkajíc:

2289.

Děkuju ti, děkuju, že ho věrně miluju.
Dybych ho nemilovala, ani bych ti neděkovala.

Děkuju ti skrz gróšku,
dyž se budu vdávat, udělám tě za dróžku.

2290.

Ta Křópalová s Vítková,
to je jedna pára,
podvazujó svý rukáve
červenýma pantlama.

Červenýma podvazujó
a bílýma vážó,

jedna druhé povidají,
co svém milém skážó.

Ta Křópalova zkázala
na stokrát pozdravit,
že by ráda, dyby mohla
svém milém promluvit.

A Vítkova, ta zkázala
všecky dobrý skutke,
aby za nó přičapale
šohajkove botke.

2291.

O - ra - li, ko - pa - li od me - zi k me - zi, až se do - ko - pa - li k Vrta - lo - vé dce - ři.

Orali, kopali od meze k mezi,
až se dokopali k Vrtalové dceři.

Vrtalka plakala, že jim ju veznó,
Františka se smála, že bude ženó.

2292.

U těch Ví - tků v zahra - dě šče - pu - je tam šo - ha - ji - ček dvě mi - šen - ský ja - blo - ně.